

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, (hierna: de rechtbank) van 24 februari 2010 in zaak nr. 09/35730 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 21 september 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 22 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

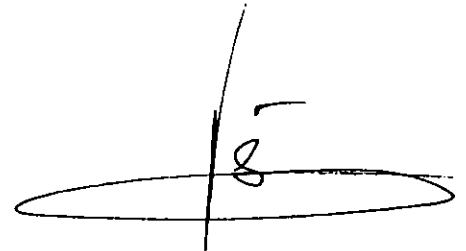
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 april 2010

480-601.

Verzonden: 26 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a small 'S' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken

Registratienummer: Awb 09/35730

Uitspraak

in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0906.16.1403, eiseres,
gemachtigde mr. J. Oosterhof, advocaat te
Heerenveen;

en

De Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M. Buisman,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 16 juni 2009 heeft eiseres een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 21 september 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 2 oktober 2009 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 27 oktober 2009. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 4 februari 2009 behandeld. Eiseres is niet verschenen, maar heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. A. de Haan, kantoorgenoot van haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 09/35730

blad 2/4

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Vo 343/2003).

2.2 Italië heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Italië op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van eiseres.

2.3 Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.4 Eiseres heeft aangevoerd dat de Italiaanse autoriteiten hun verplichtingen op grond van het Vluchtelingenverdrag niet nakomen. Verder heeft eiseres aangevoerd dat tussen Libië en Italië is overeengekomen dat alle asielerzoekers vanuit Libië per kerende boot rechtstreeks zullen worden teruggestuurd.

Eiseres heeft hiertoe naar de volgende documenten verwezen:

- Het artikel van mr. A.R. Ascoli 'Italië zonder ambtsberichten' gepubliceerd in de NAV van augustus 2004;
- De Amnesty International Reports van 2007 en 2008;
- Het rapport 'Italy – a briefing to the UN Committee against Torture' van april 2007;
- De uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 24 februari 2009 (246/07);
- Het rapport van Thomas Hammarberg van 16 april 2009.

2.5 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiseres om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Eiseres is hierin niet geslaagd. De door eiseres overgelegde documenten betreffen algemene stukken waarmee eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van haar persoonlijke feiten en omstandigheden zijn op basis waarvan verweerder niet langer kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

2.6 Het betoog dat Italië handelt in strijd met Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielerzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn), moet worden ingebracht en beoordeeld in Italië. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt.

AWB 09/35730

blad 3/4

2.7 Het beroep op Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus faalt.

Niet is met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielprocedure in Italië zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het (Europese) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) genoemde risico's worden gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Italië zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen.

2.8 Eiseres heeft voorts aangevoerd dat zij in Italië is uitgesloten van alle middelen om een normaal leven te kunnen leiden. Zo heeft zij geen onderdak, geen geld, geen voedsel en geen medisch zorg.

2.9 Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Italiaanse autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Italië (in detentie) verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 van het EVRM faalt eveneens. Daaromtrent behoort te worden geklaagd bij de Italiaanse autoriteiten. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009, 41).

Hetgeen eiseres heeft aangevoerd, leidt niet tot het oordeel dat Italië onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 van het EVRM.

2.10 Eiseres stelt dat haar medische situatie aan een overdracht aan Italië in de weg staat. Eiseres kampt met hartuis en het staat vast dat zij in Italië is uitgesloten van medische zorg. Ook zal haar de toegang tot de zorg worden onthouden, zodat dit mogelijkwerijs kan leiden tot een medische noodsituatie.

2.11 Voor de gevallen, waarin een vreemdeling medische omstandigheden ten grondslag legt aan zijn beroep op artikel 3, tweede lid, van de Vo 343/2003, geldt het beleid van verweerder dat is neergelegd in de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) onder paragraaf C3/2.3.6.4. Volgens dit beleid dient te worden onderzocht in hoeverre de gestelde bijzondere omstandigheden leiden tot de conclusie dat het overdragen van de vreemdeling aan de verantwoordelijke lidstaat van een onevenredige hardheid getuigt. Daarbij geldt als uitgangspunt dat in de verantwoordelijke lidstaat de medische voorzieningen vergelijkbaar zijn aan die in andere lidstaten en ook ter beschikking staan aan Dublinclaimanten. Het is aan eiseres om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat het in het beleid weergegeven uitgangspunt in zijn of haar geval niet opgaat.

Eiseres is hierin niet geslaagd. De door eiseres overgelegde stukken bieden geen concrete aanwijzing dat behandeling in haar geval niet adequaat in Italië kan plaatsvinden.

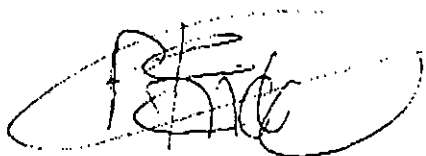
2.12 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

2.13 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.G. Wijma, als rechter, en door hem en P.P. van Essen-van 't Ende als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 24 FEB. 2010

Afschrift verzonden op: 24 FEB. 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

LEXX Leeuwarden
Attorneys at law / Advocaten

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Hoger beroep vreemdelingenzaken

Per fax: 070 - 365 13 80

Leeuwarden, 22 maart 2010

Inzake : , - geboren
nat. : Somalische
doss.nr. : 0906.16.1403
V.nr. :
onze ref. : HG101043

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
22 MRT 2010	
ZAAKNR.	20103
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300
www.lexxadvocaten.nl

Advocaten:

mr. drs. M.R. van der Pol
M (+31) 06-50637223
E vdpol@lexxadvocaten.nl

mr. D. de Vries
M (+31) 06-50682303
E devries@lexxadvocaten.nl

mr. F.H. Gart
M (+31) 06-46600741
E gart@lexxadvocaten.nl

mr. H.T. Gerbrandy
M (+31) 06-4304889
E gerbrandy@lexxadvocaten.nl

mr. G.J. van Kammen
M (+31) 06-51748770
E vankammen@lexxadvocaten.nl

APPELSCHRIFTUUR

Geeft te kennen:

, geboren op van Somalische nationaliteit,
verder te noemen *appellante*

te dezer zake domicilie kiezende te 8913 CL Leeuwarden, aan de Westersingel 28, ten kantore van de advocaat **mr H.T. Gerbrandy**, die te dezer zake door voornoemde cliënte tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt gesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemde cliënte een appelschriftuur in te dienen en daartoe derhalve bepaaldelijk gevolmachtigd is;

Appellante komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle-Lelystad van 24 februari 2010 (Awb 09/35730), verzonden aan gemachtigde op 24 februari, waarbij het beroep tegen de beslissing van de

Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen *verweerder*,

van 21 september 2009 waarbij de asielaanvraag van appellante door verweerder is afgewezen.

Appellante kan zich niet verenigen met de bestreden uitspraak, die hierbij wordt overgelegd (*). Appellante is van oordeel dat de uitspraak onvoldoende is gemotiveerd en dat deze, het hoger beroep gegrond verklarend, dient te worden vernietigd.

Appellant formuleert daartoe de volgende grieven.

Grief 1:

Ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 overwogen:

"In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Italië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiseres om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Italië anders is.

Eiseres is hierin niet geslaagd. De door eiseres overgelegde documenten betreffen algemene stukken waarmee eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van haar persoonlijke feiten en omstandigheden zijn op basis waarvan verweerder niet langer kon uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel."

Toelichting op grief 1:

De grief van appellante over bovengenoemde rechtsoverweging heeft ook betrekking op de daarop volgende overwegingen waarin de rechtbank ingaat op de door appellante persoonlijk betreffende omstandigheden. De beoordeling van die omstandigheden en de vraag of die omstandigheden reden zouden moeten zijn om af te zien van overdracht aan Italië, hangt onmiddellijk samen met het toetsingskader dat de rechtbank in de bestreden rechtsoverweging neerlegt.

Immers, wel beschouwd oordeelt de rechtbank dat het per definitie onmogelijk is om op grond van rapporten en documenten van algemene strekking te slagen in de bewijslast dat terugkeer naar Italië strijdig is met artikel 3 EVRM. Dat uitgangspunt is onjuist.

Appellante voert daartoe het volgende aan.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) staat toe dat met een verwijzing naar algemene bronnen over de situatie in een Dublinlidstaat wordt aannemelijk gemaakt dat overdracht niet aan de orde kan zijn. De rechtspraak van de EHRM kent inmiddels talloze voorbeelden voor toegewezen interim measures waarbij uitzetting naar een ander Dublinland wordt verboden.

Sinds juni 2009 heeft het EHRM een aantal interim measures vanwege een dreigende overdracht aan Italië toegewezen. In één geval betrof het een Somalische vrouw. Andere gevallen betroffen Somalische minderjarige asielzoekers. Nog een andere zaak betrof een zwangere vrouw en haar man. In deze zaken is betoogd dat de omstandigheden voor asielzoekers in Italië, zeker voor deze kwetsbare groepen, bijzonder slecht zijn.

Op 18 november 2009 stelde het EHRM aan de Italiaanse overheid vragen in een zaak waarbij elf Somaliërs en dertien Eritreeërs hadden geklaagd dat zij ten gevolge van hun uitzetting naar Libië of hun land van herkomst een risico op schending van artikel 3 EVRM liepen. De gemachtigde van de klagers – die behoorden tot een groep van ongeveer 200 personen die op volle zee door de Italiaanse kustwacht was onderschept en teruggeleid naar Libië – stelde verder dat de Italiaanse overheid het verbod van collectieve uitzetting van vreemdelingen (artikel 4, protocol 4, EVRM) schond, en dat klagers tegen deze grieven voor de Italiaanse autoriteiten geen effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 EVRM hadden kunnen aanwenden. Het EHRM stelde aan de Italiaanse autoriteiten onder meer de volgende vragen:

Heeft de beslissing om de groep waartoe klagers behoorden op volle zee te onderscheppen en onmiddellijk terug te geleiden naar Libië, rekening houdend met de informatie van internationale bronnen en de omstandigheden waarin illegale vreemdelingen in Libië verblijven, tot gevolg dat klagers blootgesteld worden aan een risico van schending van artikel 3 EVRM?

Zijn er, gelet op hetgeen klagers naar voren hebben gebracht, serieuze motieven om te vrezen dat uitzetting naar Somalië of Eritrea klagers bloot zal stellen aan een risico van schending van artikel 3 EVRM?

Kan de teruggeleiding van klagers naar Libië door de Italiaanse autoriteiten gezien worden als een collectieve uitzetting in de zin van artikel 4, protocol 4 van het EVRM?

Hebben de belanghebbenden toegang tot een effectief rechtsmiddel voor een nationale instantie in de zin van artikel 13 EVRM om hun rechten als bepaald in artikelen 3 en 4 van protocol 4, EVRM gestand te doen?

Appellante ziet in het onderzoek van het EHRM en de gestelde vragen voldoende aanleiding om te betogen dat de rechtbank in de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd voorbij is gegaan aan de door appellante in beroep overgelegde documenten.

Voorts geeft dit onderzoek gereede twijfel aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ter motivering daarvan verwijst appellante naar de uitspraak van de rechtbank zittinghoudende te Almelo van 8 oktober 2009 (Awb 09/18568):

De voorzieningenrechter ziet gelet op hetgeen de voorzitter van de AbRS in de door verzoeker aangehaalde uitspraken van 31 augustus 2009 en 16 September 2009 heeft overwogen in samenhang bezien met hetgeen verzoeker in dit kader heeft aangevoerd ten aanzien van zijn stelling dat overdracht aan Italië in strijd is met artikel 3 van het EVRM en zijn minderjarige leeftijd aanleiding het onderhavige verzoek toe te wijzen in afwachting van hetgeen de AbRS in de bijbehorende hoofdzaken gaat overwegen.

Appellante is derhalve van oordeel dat de rechtbank zittinghoudende te Zwolle-Lelystad tot het oordeel had moeten komen dat zij voldoende concrete aanwijzingen

naar voren heeft gebracht dat behandeling in haar geval niet adequaat in Italië kan plaatsvinden.

Conclusie:

Gelet op bovenstaande grief is de uitspraak van de rechtbank Zwolle-Lelystad van 24 februari 2010 (Awb 09/35730) onvoldoende gemotiveerd en dient deze uitspraak te worden vernietigd en dient de zaak te worden terugverwezen naar de rechtbank om opnieuw op het beroep van appellant te oordelen.

m. H.T. Gerbrandy
bepaaldelijk gevolmachtigde van appellant